

synderlig Nuanceforskel mellem den Holdning, det ærede Medlem fra Fredericia indtog, og den Holdning, de Herrere have indtaget med det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) som Ordfører. Det ærede Medlem fra Fredericia sluger Ølskatten, Brændevinsskatten, Cigarettskatten med Hud og Haar, er begejstret for denne Fordeling af Byrden mellem direkte og indirekte Beskatning og synger en Takkesang til Finansministeren i den Anledning. Derimod er det ærede Medlem fra Bjerre noget mere forbeholden, og de Herrere, han er Ordfører for, synes at være lidt mere forbeholdne i deres Begejstring. De skrive i deres Betænkning, at de „maa fremdeles holde paa, at direkte Skat er den retfærdigste Form for Skatteudskrivning, men“ — og saa kommer dette usalige „men“, som altid følger efter enhver fornuftig og god Udtalelse fra Regeringspartiets Side, og som gør, at de fornuftige og gode Ting blive staaende paa Papiret, medens de ufornuftige og daarlige blive førte ud i Livet — men, hedder det videre, da den direkte Beskatning „for at være retfærdigt virkende kræver Befolkningens Opøvnning gennem en længere Aarrække“ o. s. v., o. s. v., kan man her billige, at Regeringen vil tage $\frac{2}{3}$ af de nye Skatter paa den Maade, som efter de Herreres egen Mening maa anses for at være forholdsvis uretfærdig. Det er denne vidunderlige Logik, hvormed Regeringspartiet her som alle Vegne søger at bygge Bro mellem det teoretiske Program paa den ene Side og den praktiske Uoverensstemmelse med Programmet paa den anden Side. Selve Ræsonnementet er i og for sig henrivende. Det minder paa-faldende om den begavede Mand, der ikke for alt i Verden vilde gaa i Vandet, før han var udlært i at svømme.

Men hvad de Herreres Mening end monne være, er det selvfølgelig altid behageligt at faa en saadan teoretisk Tilslutning til vor Opfattelse af Principperne for en retfærdig Beskatning. Ulige kræere vilde det selvfølgelig have været os at faa nogen praktisk Tilslutning; ulige mere velkommen end en halv Spalte pæne Ord i Betænkningen vilde nogle faa Ændringsforslag have været, selv om de ikke indeholdt saa store Ord, naar de blot indeholdt nogle Realiteter. Men i Retning af reelle Indrømmelser har det i saa Henseende været en saare mager Høst, der er gjort under Udvalgsbehandlingen. Det er Væsenforskel- len mellem Venstre og os paa dette Punkt, at for Venstre er Opfattelsen af, at de direkte Skatter ere „den retfærdigste Form

for Skatteudskrivning“ — jeg bruger de Herreres egne Ord —, en smuk Sætning, der staar at læse i Betænkningen og ikke kommer videre. For os derimod er denne Opfattelse det Motiv, ud fra hvilket vi handle, det Princip, der bestemmer vort Arbejde.

Som det vil fremgaa af det socialdemokratiske Mindretals Betænkning og i øvrigt ogsaa af de Bilag, der ledsage Betænkningen, vil nemlig Vedtagelsen af de Ændringsforslag, vi have stillet, medføre en Merindtægt for Statskassen af omtrent 9 eller $9\frac{1}{2}$ Mill. Kr. ud over Regeringslovsforslaget, altsaa tilstrækkeligt til at samle hele den forlangte Indtægtsforøgelse over paa den direkte Beskatning. For den personlige Indkomsts-kats Vedkommende vil Udbyttet af de to Forslagsrækker, Regerings- og Flertalsforslaget paa den ene Side og Socialdemokratiets paa den anden Side, saa nogenlunde dække hinanden. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Socialdemokratiets Forslag paa dette Punkt snarest vil give en noget mindre Indtægt i Statskassen end Regeringsforslaget. Det er i øvrigt forbausende, at Regeringen ikke har vist Tinget det Hensyn at indføre blot nogle Linier om, hvor meget den af den foreslaaede Indkomst- og Formueskat i sin ændrede Skikkelse kan ventes at ville indbringe. Jeg har ikke kunnet finde saadanne Oplysninger, og nu maa vi selv nøjsommeligt til at anstille Beregning derover.

Men altsaa, bliver der ved Vedtagelsen af de socialdemokratiske Ændringsforslag for den personlige Indkomsts-kats Vedkommende et Minus paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. eller maaske noget mere, saa bliver dette Minus mange Gange opvejet dels ved den Udvidelse af Selskabsbeskatningen, som vi have foreslaaet, og som sagtens vil give godt et Par Millioner Kroner mere end Regeringslovsforslaget, og dels og navnlig ved Forøgelsen af den personlige Formueskat paa de meget store Formuebesiddere, som kan regnes at skulle give ca. 8 Mill. Kr. mere. Jeg tillægger selvfølgelig ikke saadanne Beregninger — hverken dem, Finansministeren har ladet anstille, eller dem, vi paa egen Haand have maattet foretage — nogen absolut Nøjagtighed, de ville altid kun med grov Tilnærmelse angive det Forhold, vi kunne vente. Men saa meget er i hvert Fald sikkert, at Vedtagelsen af de Ændringsforslag, vi have tilladt os at stille, vil betyde, at ikke blot vil Statskassen i fuldt Maal, jendog meget rigeligt, faa de Beløb